

NOTA: HET JONGENSKOORKAMP

NOTA: HET JONGENSKOORKAMP

I INLEIDING

Nota's schrijven is in. De sportvereniging, de parochie, de bakker op de hoek; allemaal schrijven ze nota's om bestaande situaties te evalueren, nieuwe situaties voor te bespreken of oude af te kraken (of op te hemelen). En omdat het bestuur van de Stichting Jongenskoor Cantasona de laatste jaren een uiterst trendgevoelig beleid voert, is hier de eerste nota van de voorzitter van die stichting. Een nota die ik schrijf in mijn hoedanigheid als vijfde koach op het jongenskoorkamp, omdat dit stuk, zoals beloofd in de derde week van juli, dat jongenskoorkamp tot onderwerp heeft.

Dat onderwerp is niet willekeurig gekozen. We praten elk jaar over evalueren, zonder dat daar in de praktijk na het kamp iets van komt. Het was dit jaar voor de vijfde keer dat we werkten met ons organisatieschema. Voor het vierde jaar gingen we met (nagenoeg) dezelfde staf op kamp. En voor de derde keer funktioneerde het vijfde koach systeem. Evalueren is dus misschien geen luxe.

Is er dan reden tot bezorgdheid? Zit er iets structureel fout? Naar mijn mening zeker niet. Integendeel, deze nota ademt een verfrissende, positieve kijk op iets waar mensen met een andere bril en een andere pet op misschien best veel meer zouden kunnen aanmerken. Het zal jullie opvallen dat mijn suggesties slechts details betreffen. De grote lijnen van de jongenskoorkampen van de afgelopen jaren kenmerken zich in toenemende mate door het woord: routine. En routine werpt zijn vruchten af. Zolang routine geen sleur wordt (en is er iemand die vindt dat dat zo is?) kan elk volgend kamp, afgezien van de specifieke problemen van elke afzonderlijke groep jongens, alleen maar beter worden.

Het ligt in mijn bedoeling om in deze nota alles eens onder de loep te nemen. De voorbereiding, de uitrusting, het programma, het funktioneren van iedereen, enzovoorts. Daarbij zal ik niet nalaten complimenten uit te delen, maar evenmin zal ik niemand kritiek besparen.

Ik hoop dat deze nota dan kan gaan funktioneren als praatpapier. Als een houtvast waar iedereen zijn of haar kritiek, suggesties of gedachten kwijt kan.

En over een paar weken nodig ik jullie allemaal uit om onder het genot van een goed glas wijn (waarvan ik op het moment grote hoeveelheden aan het inslaan ben) nog eens op deze nota, en dus op het jongenskoorkamp 1987, maar ook alvast op dat van 1988, terug te komen.

Deze nota is een intern stuk, bedoeld voor de leden van het jongenskoorbestuur en de overige leden van de kampstaf. De lezer zij gewaarschuwd: waar in deze nota een c zou moeten staan die als een k wordt uitgesproken, is deze geschreven als een k, tenzij het eigennamen betreft.

2

DE VOORBEREIDING

Vergis ik me nu, of bespeurde ik inderdaad bij sommigen een zekere teleurstelling over het vlotte verloop van de voorbereidingen van het laatste jongenskoorkamp?

Ja, mijne heren, ook dat is een gevolg van de grote routine die we in de loop der jaren hebben opgebouwd. Of dat een positief of negatief effect is, moet ieder voor zichzelf maar beoordelen, maar het is een feit dat we, in plaats van de vele en vaak oneindige sessie's van een aantal jaren geleden tegenwoordig kunnen volstaan met twee of drie goed voorbereide vergaderingen, waarin we hoofdzakelijk taken verdelen. Misschien dat we in de toekomst zelfs met nog minder kunnen volstaan.

Ook de kampspecial wordt voortaan op routine vervaardigd. Het deed mij plezier om te zien dat het ding nog altijd in een zekere behoefte voorziet: van groot tot klein trok zich regelmatig even met de kampspecial terug om iets op te zoeken of na te kijken. Bovendien ben ik er nog steeds van overtuigd: hoe dikker hoe beter. Enkele onderwerpen voor de special van 1988: puzzels (er waren jongens die er naar gevraagd hebben), slaapperikelen, en nóg maar eens iets over een aantal spelen.

Het is wellicht enkelen ontgaan, maar ook de keukenstafvoorbereiding verliep dit jaar uiterst vlot. Het bespreken van de hoofdlijnen van het menu (wat, wanneer en hoe) vond plaats in een intieme bespreking tussen keukenstaf en vijfde koach. Ik kom hier nog op terug, maar konkludeer alvast dat dit voor herhaling vatbaar is, zonder echter aan ons gezellig samenzijn in Esch te willen tornen.

Wat ik achteraf wel betreut is dat ik mij door het grote aantal nieuwe jongens heb laten afschrikken om dit jaar huisbezoeken af te leggen. Ofschoon voor de meeste ouders de ouderavond best zal hebben voldaan, heb ik mij toch voorgenomen in het vervolg toch weer, ongeacht het aantal, alle ouders van de eerstejaars te gaan bezoeken. Het zij genoteerd.

Hulde tenslotte aan twee personen. Aan Hans, omdat hij op voortreffelijke wijze het (dit jaar bijzonder ingewikkelde) vervoersschema wist rond te krijgen. Het volgend compliment gaat naar Nol, maar zal ik toelichten in het volgende stuk over:

3

DE KAMPUITRUSTING

Ook al hebben met name Jeroen en ik Nol veelvuldig geplaagd met zijn "cirkustenten"; onze kamputrusting voldeed wat tenten betreft dit jaar uitzonderlijk. We kunnen vaststellen dat de eettent en de slaaptenten nu (wat grootte betreft) compleet zijn. Ik sta er echter wel op, dat we het volgend jaar de zijflappen van de slaaptenten zo spoedig mogelijk ingraven!

Ook een aanwinst is de nieuwe bungalowtent, die we naar de vorige eigenaar maar meteen "Willy" hebben genoemd. En dan te bedenken dat we dit fraaie exemplaar als bagagetent gekocht hebben! Kees en Toos zullen zich gelukkig prijzen met hun nieuwe onderkomen. Jammer was alleen dat door de niet-centrale ligging van de Nevada de Willy dit jaar regelmatig als staf- en straftent moest fungeren. Omdat we het volgende jaar het kampterrein in Bladel weer hebben besproken lost dit probleem zich vanzelf op: de stafspullen kunnen dan weer gewoon in de Nevada worden ondergebracht, en ook de jongens die eventueel uit de slaaptent worden verbannen kunnen (vermits de heren koaches wat zuiniger zijn op het grondzeil) hun onderkomen vinden in de staftent. Maar daarover straks nog meer. Voor zover de Willy niet overvol is (wellicht dat ook Tom volgend jaar hier zal logeren!) kunnen we, met goedvinden van Toos, de Willy wél handhaven als zieken- respektievelijk kneusjesboeg, doch dat laatste alleen na doktersverwijzing.

Hoe bouwvallig hij er ook uitzag, de bagagetent, die ik naar de eigenaar "Mari" zal noemen, voldeed, na enige reorganisatieakties, uitstekend. Inmiddels is Henri gemachtigd een bod te doen op deze tent, zodat we, als we het volgende jaar weer over de Mari zouden kunnen beschikken, deze na enige aanpassingen aan grondzeil en stokken, weer als bagagetent kunnen gebruiken. Er zijn stemmen opgegaan om, met het oog op de grootte van de slaaptenten, de bagage voortaan hierin onder te brengen. Naast het voordeel van de betere controle en nettere opslag staat de "dooie duitser"-geur die bagage nu eenmaal altijd met zich meebrengt. Ik denk dan ook dat we beter van dit plan kunnen afzien.

Ik denk dat ik over de toiletten weinig hoef te zeggen. Iedereen zal al wel tot de konklusie zijn gekomen dat één toilet te weinig is, en dat het dus absoluut noodzaak is een tweede pot aan te schaffen dan wel te maken. Ik hoop hiervoor suggesties te ontvangen.

Overigens was de Wc-tent dit jaar ook verkeerd gesitueerd. Op het kampterrein in Bladel is de controle op de water-toevoer beter, omdat WC-gangers altijd langs de pomp komen. Hetgeen ook uit een oogpunt van hygiëne is te prefereren.

Als ik over de uitrusting spreek heb ik het natuurlijk ook over Henri. Niet dat hij tot de uitrusting behoort, maar hij is onvolprezen in het vervaardigen van hulpstukken. Ook de vijf kisten die hij dit jaar maakte kunnen natuurlijk multifunktioneel dienst doen. Zo gebruikte Jeroen een exemplaar in zijn tent om breekbare of kostbare spullen in te bewaren. Misschien dat we ze ook als schoenen- of laarzenbak kunnen gebruiken, of als voorraadbak in de keukentent.

Het wasplein kan volgend jaar in Bladel natuurlijk ook in ere worden hersteld. Dat bevordert ook de controle op de wasbeurten, waarover ik nog kom te spreken.

De aankoop van het nieuwe gasstel illustreerde de overleg-nivo's die op het kamp plaatsvinden. Toen zondagochtend

het gasstel bleek te lekken, en Henri dit niet kon repareren overlegde de keukenstaf allereerst met de vijfde coach, die daarop achtereenvolgens hoofd uitrusting (Nol) en de penningmeester konsulteerde alvorens besloten werd tot aankoop over te gaan. Is zoiets niet heerlijk?

Wat staat er nu voor het volgend jaar op het verlanglijstje?

1. Een WC-pot. Hoogste prioriteit!
2. Dik (doorzichtig of licht) plastic of dun zeil om over de slaaptenten en de keukentent te spannen. Dat van de slaaptenten hoeft maar iets groter te zijn dan het dak, dat van de keukentent moet ook als afdak dienst kunnen doen. De maten zijn opgenomen, zodat we de zeilen kunnen prepareren. Van doorlekken van tussenstukken kan dan geen sprake meer zijn. Het graven van geulen en een bovenzeil verminderen mijns inziens de noodzaak om over te gaan tot de aanschaf van dure en toch niet effectieve grondzeilen. Mits goed gelegd voldoet voor de bodem van de tent het zwart plastic uitstekend. (Diskussie hierover is natuurlijk mogelijk!).

Over de opslag van ons kampmateriaal wil ik het aan het einde van deze nota nog hebben.

4

HET KAMPPERSONEEL

Het jongenskoorkamp is afhankelijk van veel factoren. In de inleiding heb ik al opgemerkt dat we het programma in de hand hebben. Wat we niet in de hand hebben is het weer, maar daar kunnen we het beste van maken. Het is wellicht aan Hans te danken dat hij ons dinsdagmiddag met beide benen op de grond wist terug te brengen, zodat een voorzichtig gepland e evakuatie (die achteraf ook totaal overbodig was) niet doorging.

Wat we ook minder in de hand hebben is het onvoorspelbare gedrag van onze cliënten, van groot tot klein, kneus of geen kneus. Maar daar hebben we gelukkig onze kinderpsychologische adviesburo's voor.

Het belangrijkste is dat we onszelf in de hand houden! Zoals het hele kampproces tegenwoordig drijft op routine, zijn wij een op elkaar ingespeeld team geworden. Iedereen ken tegenwoordig zijn taak, en dat maakt dat alles steeds soepeler loopt. Van wrijvingen onderling, zoals die in voorgaande jaren wel eens ooit plaatsvonden, heb ik dit jaar dan ook veel minder gemerkt (of weet ik niet alles?).

Over het funktioneren van ons kamppersoneel gaat dit hoofdstuk. Globaal kunnen we onze staf indelen in een groep van vijf of vier, een groep van twee en twee groepen van één, ofschoon de groep van twee ook wel eens een groep van drie of vier is, en de twee groepen van één vaak een groep van twee vormen. Kunnen jullie het nu nog volgen. Zo niet, dan lees maar snel verder.

4.1 De (heren) coaches

Op de allereerste plaats moet vastgesteld worden dat het team van coaches bestaat uit vijf personen, die gezamenlijk de eindverantwoordelijkheid hebben voor het hele kamp. De vijf-

de koach (die vaak ten onrechte wordt aangesproken met hoofdskoach) is naar mijn idee slechts zoals dat zo mooi heet de primus inter pares, de eerste onder gelijken, degene die knopen doorhakt waar knopen moeten worden doorgehakt, die de grote lijnen in de gaten houdt en de initiatieven neemt. Ik kom op mijn taak nog uitgebreid terug, maar wil hier alvast vaststellen, dat er naar mijn mening van een gezagsverhouding geen sprake is en mag zijn! Gelukkig toont de praktijk op het kamp ook aan, dat dat in de regel niet het geval is.

We stelden jaren geleden al vast dat een goede koach er in de eerste plaats voor de jongens is. Dat is een zware en arbeidsintensieve taak. Daarnaast hebben tenminste drie van de vier coaches nog een andere belangrijke taak en wel: -Jeroen, als het gaat om de financiën (een werk dat we zeker niet mogen onderschatten; -Nol, waar het gaat om programmaonderdelen die onder te brengen onder de categorie sport, en; -Hans, als onze eerste EHBO-man.

We hadden dit jaar verder het geluk een invaller voor Roeland te treffen die het dagelijks werk van een koach meteen aanvoelde. Nu is het voor een invaller natuurlijk ook makkelijker om in een team terecht te komen, maar bovendien geloof ik dat een (nieuwe) koach door zijn jongens wel wordt ingewerkt. Overigens wist Wilbert dat zijn vervanging in principe slechts voor een jaar was. Ik denk echter dat ik namens allen spreek als ik vaststel dat we Wilbert graag als eerste reserve achter de hand houden.

Over het functioneren van de coaches valt weinig te klagen. Ik noem slechts een paar (kleine) puntjes:

- Een koach speelt met zijn groep het kampspel mee. Het viel mij op dat dit jaar de coaches vaak niet wisten tot welke tactiek de groepen besloten hadden. Voor de motivatie van de jongens kan zoiets dodelijk zijn.
- De koach is steeds de eerstaangewezene als het jongens van zijn groep betreft. Het moet niet kunnen dat coaches elkaar bij de mededeling "Jantje huilt" vragend aankijken, tenzij Jantjes koach er niet is. In dat geval is iedereen vrij bij te springen (maar dat moet dan ook wel iemand doen!). Uiteraard geldt zo'n algemene opmerking niet voor het ietwat psychopatisch aangelegde konstante probleemgevallen betreft: in die gevallen stel ik voor in de toekomst roosters vast te stellen voor kneusjesspreekuur.
- Tot de taken van de koach behoort de zorg voor het interieur van de tent. Licht het grondzeil goed, staat het plastic over-eind, is de tent goed dicht enzovoorts. Henri en ik bekommeren ons in principe over het exterieur (touwen, palen, geulen). Vooral Jeroen heb ik dit jaar veelvuldig met het wel en wee van zijn tent bezig gezien. Misschien een hint voor anderen?
- Waar zijn ze gebleven? De ouderwetse was- en schrobbeurten van vroeger? Ik geef toe dat de tot-op-de-onderbroek-met-vim-en-groene-zeep-behandeling naar mijn idee ook een beetje overtrokken was, maar ik vind wel dat er tussen die praktijk en het ik-doe-net-alsof-ik-er-niet-ben van anno 1987 een bruikbare gulden middenweg te vinden moet zijn die we

het volgend jaar, met name 's-avonds, moeten kunnen hanteren. - Met genoegen hebben de keukenstaf en ik gekonstateerd, dat tijdens de laatste kampdagen de koach niet alleen met de zijn groep mee at, maar ook exclusief de bestellingen van zijn kinderen (al dan niet met kladblok) opnam. Op deze manier weet een koach steeds zelf met wat voor klant hij te maken heeft, en het versterkt opnieuw de band tussen koach en groep. Iets waar we het volgend jaar meteen zondag mee kunnen beginnen.

Maar al met al valt er weinig meer aan te merken. Over het vermeende gebrek aan initiatief waarvan Kees de heren koaches wel eens van meent te moeten beschuldigen, denk ik dat ik ter verdediging van dezelfde koaches kan zeggen, om met Nol te spreken, dat wat het zwaarst is ook het zwaarst moet wegen. En dat iedere koach zich naar mijn mening (ruim) voldoende inzet. En zolang het (vijfde-) koach-systeem niet ontardt in een afschuifstelsel (wat naar mijn mening nog zeker niet het geval is, en dat zou ik toch moeten weten!) kunnen we in grote lijnen op deze voet verder gaan.

4.2 De keukenstaf

Ook onze keukenstaf drijft tegenwoordig op routine. Dat het-geen zij doen een vaak ondankbare taak is die Kees en Toos klaarblijkelijk toch met veel liefde en plezier verrichten (en dat wij daar oneindig dankbaar voor zijn) zal ik nu niet meer vernoemen. Wel dat ik het een plezierige taak vind om zo nauw met zulke mensen te mogen samenwerken, en dat het een genoegen is om ze beiden zo enthousiast bezig te zien. Over Henri's rol in de keukenstaf (waar al veel over gezegd is in de loop der jaren) kom ik nog te spreken. Ik denk echter wel dat alle helpende handjes die wij uit kunnen steken (al zijn ze slechts een miniem druppeltje op een enorme gloeiende plaat van keukenactiviteiten) niet ongebruikt moeten blijven liggen, al moet je wel eens aandringen voor dat je iets mag doen! Dat Toos en Kees het zichzelf bepaald niet gemakkelijk maken bleek ook dit jaar weer uit het bijzonder geslaagde friet-experiment, maar ook door de extra barbecue voor de staf op vrijdagavond.

Ik hoop van harte dat Kees en Toos zelf net zo tevreden zijn als wij, maar ik verwacht (zo er die zijn) met name van hen suggesties die het ons mogelijk maken hun taak te verlichten, op welke wijze dan ook!

4.3. Henri

Nu onze kamporganisatie definitief gestalte heeft gekregen, is het eindelijk ook duidelijk welke functies Henri vervult: Henri is assistent-vijfde-koach, eerste assistent-keukenstaf, hoofd technische dienst en eerste-reserve-koach. In zijn eerste hoedanigheid verricht hij diverse programma-ondersteunende werkzaamheden, zoals mede-lampophanger tijdens het douanespel, of staduitzetter voor het vijfstedenspel. Zijn tweede taak behelst het mede-broodsmeren, theeschenken,

afwassen en (vaak behoorlijk irritant) bestek uitdelen. In zijn derde functie plakt hij luchtbedden, bouwt hij vlaggemasten en probeert hij gasstellen te repareren. En verder zaagt hij, kapt hij, klooft hij. Vooral bij Henri is het de routine die het 'm doet. Vandaar dat iedereen het met me eens zal zijn, als ik zeg dat Henri's beslissing om geen koach te willen zijn maar gewoon "Henri" te blijven ons allen zeer gelegen is gekomen.

Wat overigens niet wegneemt dat ik van mening blijf dat, mochten we in 1988 voor de zelfde situatie komen te staan, Henri opnieuw de kans moet krijgen van gedachten (en dus van rol) te wisselen. Ofschoon ik bij voorbaat hoop dat dat niet het geval zal zijn.

Tenslotte nog een verzoek aan Kees: misschien dat-ie het volgend jaar zijn kritiek eens op iemand anders kan projecteren dan op Henri. Want eerlijk is eerlijk, zo slechts doet-ie het toch niet?

4.4. De vijfde koach

Het is natuurlijk valse bescheidenheid dat ik de vijfde koach als laatste bespreek, maar de opsomming is logisch: veel van datgene dat de vijfde koach doet en behoort te doen is in het bovenstaande al besproken.

De taak van de vijfde koach bestaat wat het programma betreft vaak in het zo goed mogelijk indelen van zijn tijd en het verrichten van noodzakelijke improvisaties. Vandaar dat ik mijn taak als vijfde koach alleen dan goed kan verrichten als ik daarin door de gehele staf wordt gesteund.

De overleggrondes gaan ons dit jaar beter af als andere jaren, maar ook hier kwam de routine ons te hulp. Het is immers niet langer noodzakelijk om 's-avonds of 'smorgens urenlang overleggen; iedereen heeft aan een half woord vaak genoeg.

Het komt mij als vijfde koach bijzonder goed uit dat er altijd een aantal programmaonderdelen zijn waarbij mijn aanwezigheid niet noodzakelijkerwijs is vereist, zoals zwemmen, touwtrekken, zweeds-loopspel. Dat is de tijd die ik kan benutten voor het jureren van hutten, opruimen van bagagetenten of restaureren van tenten. Om het nieuwe spel "Zoek de fouten in het skorebard" vroegtijdig de kiem te smoren ben ik voornemens het volgend jaar een dubbele boekhouding met controle op te zetten, waarbij een van de coaches mij drie keer per dag controleert. Een mens moet zijn eigen beperkingen kennen, nietwaar?

Met de Nevada weer op een centrale plaats kan ik mijn kantoor 't volgend jaar ook weer 24 uur per dag openstellen voor coaches met slapeloosheid en hoge geestelijke nood. Zo hoort het ook.

Voor suggesties over het funktionieren van de vijfde koach houd ik mij natuurlijk aanbevolen.

HET PROGRAMMA

Het programma mag dan wel onze bijbel tijdens het jongenskoorkamp lijken, het is positief te kunnen vaststellen dat het niet onze wet is. Dit jaar moesten we vanwege het slechte weer enkele malen van het programma afwijken, en andere keren moesten we improviseren. Het is misschien goed om vooraf af te spreken dat we het volgend jaar enkele programmaonderdelen in principe op de reservebank houden, zoals de marathon, touwtrekken en andere onderdelen die relatief weinig tijd en voorbereiding kosten.

Ik zal hieronder alle programmaonderdelen bespreken, zoals die tijdens het kamp zijn uitgevoerd. Een waardeoordeel kunnen we moeilijk geven. Immers, voor de ene jongen scoort het ene spel hoog, voor de andere weer een ander. Maar we weten zelf wel wat de meest populaire onderdelen zijn.

Over het algemeen bestaan ons programma uit een vaste kern van onderdelen die in de loop der jaren hun bestaansrecht voldoende hebben bewezen. Ook hier geldt dus dat veranderingen slechts details betreffen, en niet de grote lijnen. Omdat "opbouwen en afbreken" een teer punt is, wil ik, onder het motto van Nol "wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen" daarmee beginnen.

5.1 Opbouwen

De door noodzaak geboren praktijk van het gekombineerde opbouw- en spelprogramma van de eerste dag funktioneert sinds enige jaren volledig naar onze tevredenheid. Ofschoon het onbekende terrein de opbouwploeg dit jaar weliswaar enige parten speelde, stond alles weer op tijd klaar, iets wat natuurlijk ook gedeeltelijk de verdienste was van Nol en Hans, die hun programma opnieuw zo wisten in te delen dat er voor ons in Bergeijk voldoende gelegenheid was om het karwei af te maken.

Omdat het terrein in Bladel voldoende bekend is, en ook meer plaats biedt dan in Bergeijk, voorzie ik 't volgend jaar weinig problemen. Ik merkte al eerder op dat 't in mijn bedoeling ligt vanaf de eerste dag de zijflappen van de slaaptenten in te graven (zoals het hoort) om mogelijke nood-situaties voor te blijven. Het installeren van de eerder genoemde bovenzeilen (zoals vermeld op de verlanglijst) zal mits voldoende geprepareerd, eveneens weinig opbouwproblemen opleveren.

Dat laatste kan niet gezegd worden van het samenstellen van de opbouwploeg. Wie en hoeveel zijn altijd cruciale vraagstukken. Aangezien ik traditioneel met dat vraagstuk ben belast wil ik te dien aanzien graag enkele beleidslijnen uitstippelen.

Hoeveel? De ervaring leert dat té veel niet werkt, maar dit jaar vond ik de ploeg aan de magere kan, of het moet zijn dat de inzet van bepaalde personen tegenviel. Streven: (en hierbij zijn de chauffeur van de vrachtwagen en de keukenstaf niet meegerekend:) drie stafleden, vier a vijf Cabanen, ofschoon ik er de laatste jaren naar neig om bij onvoldoen-

de geschikte kandidaten uit Cabakringen over te schakelen op anderen met betere kwaliteiten. Het antwoord op deze vraag hangt nauw samen met de volgende paragraaf. Het komt mij voor dat drie plaatsen van oudsher zijn gegeven (ofschoon dit natuurlijk geen wet van meden en perzen is!): Hans bij de programmaploeg, Henri en ondergetekende bij de opbouwploeg. Stuivertje verwisselen kan dus slechts tussen Jeroen en Nol. Twee argumenten pleiten voor Nol in de programmaploeg. Ten eerste de routine, ofschoon ik er uitdrukkelijk en haastig aan toevoeg dat dit argument weinig steekhoudend is! Het tweede argument is dat wat het zwaarst is het zwaarst moet wegen. En daarom ga ik het nu hebben over:

5.2 Het zaterdagprogramma

Toen we drie jaar geleden voor de eerste keer gekonfronteerd werden met het feit dat we pas vanaf zaterdagmiddag konden opbouwen stonden we voor twee alternatieven: het kamp voor de jongens met een halve dag verkorten (heeft iemand er wel eens aan gedacht dat die mogelijkheid er ook nog is?) of een simultaan programma voor de jongens. Het eerste jaar kozen we voor een dure oplossing: de Efteling. Jeroen en Hans vergezelden de jongens op een uitstapje waarvan, met het vooruitzicht van het kamp op de achtergrond, waarschijnlijk door de jongens minder genoten werd, dan wanneer het een losse dag in augustus geweest zou zijn. Dat laatste geldt natuurlijk voor alles wat je op de eerste zaterdag van het kamp doet! Het alternatief van de laatste twee jaren; een sportdag op Buxtelse grond is uit meer oogpunt te prefereren. Ten eerste is het goedkoop, ten tweede verlost het ons naar het zoeken naar sportterreinen in de omgeving van het kamp (waar we ook wel eens dagen mee kwijt geweest zijn!) en ten derde is het iets wat de meeste jongens aanspreekt. Voeg daaraan toe de voortreffelijke wijze waarop Hans en Nol de afgelopen twee jaren deze dag hebben georganiseerd en je hebt alle redenen om deze praktijk voort te zetten. En Nol zal moeten toegeven dat een sportdag zonder sportcoach is als een wijngaard zonder druiven!

Om Nol (want iedereen snapt inmiddels natuurlijk dat deze twee paragrafen hoofdzakelijk om hem gaan) niet alle hoop op eerherstel in de opbouwploeg te ontnemen presenteer ik hier een alternatief dat wellicht bruikbaar is. De hierboven genoemde voordelen van de sportdag op zaterdag gaan hierdoor verloren (dat betekent toch zoeken naar een voetbalveld!), maar de jongens zijn in Bladel en van het kamp-terrein.

Volgens de enquête die we enige jaren geleden onder de jongens gehouden hebben scoorde de orientatietoets zeer hoog in de populariteitspoll. De strippentocht van 't vorig jaar toonde aan dat ook in dit genre nog aantrekkelijke alternatieven te bedenken zijn. In plaats van een sportdag

in Boxtel kunnen we ook een orientatietoetocht in Bladel organiseren. Met de hulp van enige chauffeurs extra kunnen Cabanen die zijn afgekeurd voor de opbouwploeg ingezet worden als posten; er kan op de route gegeten worden, maar Nol heeft in ieder geval zijn handen vrij voor het opzetten van tenten. Het is slechts een suggestie, en alleen uitvoerbaar indien het ons garandeert dat de jongens tenminste zeven uur van het kampterrein blijven (dat is naar mijn mening het minste dat de opbouwploeg nodig heeft om de grote stukken te prepareren!). Een moeilijk alternatief, maar discussiëerbaar. Overigens stel ik nu al voor dat indien Nol het volgend jaar weer niet mee zou kunnen opbouwen, hij tenminste weer mee mag afbreken. Maar daar kom ik nog op terug.

5.3 Zoek de koach

Dat de minste spelletjes vaak de leukte reacties opleveren ondervinden we elk jaar opnieuw met "zoek de koach". Zelfs onze rekensom van dit jaar sloeg beslist aan. Zoek de koach hoeft maar een kwartier te duren, en duurt dat ook als de uitslag niet tevoren bekend is in ieder geval. Inplaats van de cyklus te hervatten kunnen we net zo goed elk jaar iets nieuw bedenken. Hebben we er tenminste zelf ook nog lol van!

5.4 Vossenjacht

Wat moet er nog gezegd worden over een programmaonderdeel dat alle andere al vele jaren overleefd heeft, en er nog vele zal overleven? Over de uitvoering niets. Over de planning alleen dit: zaterdagavond was een uitstekende binnenkomer naar mijn idee. Bovendien voldoet de vossenjacht natuurlijk altijd als extra nachtspel, zonder persé geprogrammeerd te zijn. Overigens, wie het volgend jaar eens mee wil als vos kan zich voor het kamp bij mij melden (niet allemaal tegelijk, a.u.b.).

5.5 Wasbakkendans

Het verbaast mij dat de jongens er dit jaar toch nog iedere morgen ingetrapt zijn. Gekorveed is er namelijk niet, voor zover ik weet. In Bladel kunnen we dit geslaagde programma onderdeel weer met alle jongens tegelijk spelen. En moeten we de 'straf' voor het laatste worden natuurlijk wel weer effectueren. Overigens kwam het dit jaar weer door het tent opruimen dat de rest van de ochtendprocedure zo lang duurde. Tent opruimen behoort hoofdzakelijk te geschieden ná het ontbijt. Het is noodzakelijk hierover volgend jaar afspraken te maken.

5.6 Cabaspel

Is het jullie ook opgevallen dat het Cabaspel van dit jaar sterk deed denken aan het spionnenspel wat wij het eerste jaar in Bladel speelden? Ook toen moesten de jongens een gebied uitkammen waar zich een spion bevond. Sic transit Gloria, Rob Doms. Over het nut van het Cabaspel zijn de meningen verdeeld. Naar mijn idee werpt het zijn vruchten af om de Cabanen tenminste een keer per jaar ook actief bij de jongens te betrekken. Ik blijf dus voor deze traditie, zeker nu we er weer een extra troffee bij hebben.

Nachtspel, dagspel, dat doet er niet zoveel toe, het Cabaspel moet fungeren als stopverf in het programma dat wij zelf organiseren.

Omdat het Cabaspel dit jaar plaatsvond op de zondag, en gedeeltelijk als oriëntatietocht fungeerde, in het algemeen even het volgende: wat ik hiervoor onder het kopje "zaterdagprogramma" zei over de oriëntatietocht geldt natuurlijk met name hier: ik ben een sterk voorstander van eerherstel voor dit vaak verguisde programmaonderdeel. We zouden de tocht zélf door de oudste jongens uit kunnen laten zetten (zoals in 1973 en 1974). En of tijd wel of niet mee telt, daar valt over te praten.

Voor de zondag van 't komend jaar heb ik echter plannen met het indianenkwartetspel. Maar daarover straks meer.

5.7 Heilige mis op het kamp

De H. Mis is, zo lijkt het wel het privé-domein van de vijfde coach. Tot op de voorbeden toe (die nog altijd vijf minuten vóór de mis begint moeten worden geschreven. Slordig Anton!) is de organisatie in mijn handen. Voor vrijwillige assistentie houd ik mij dan ook aanbevolen!

Wat we wel weer moeten doen is het repeteren van liederen voor het kamp. En zorgen voor voldoende eigen misboekjes. We hebben namelijk zo'n fraaie (korte) uitvoering op stencil!

Over devotie bij de jongens (en bij de leiders) heb ik over het algemeen niets te klagen.

5.8 Playbackshow

Over de playbackshow heb ik twee opmerkingen.

Ten eerste zou het plezierig zijn als we voor het kamp het juryprobleem zouden kunnen oplossen. Coaches of buitenstaanders? En indien het laatste, wie? Ik sta open voor suggesties.

Ten tweede (mea culpa?); wij kunnen het als staf natuurlijk niet meer maken om, zij het buiten mededinging, geen akt te presenteren. Dus dat is bij deze weer afgesproken!

5.9 Hutten bouwen

Sinds een aantal jaren rukken de hutten op richting kamp. Mij persoonlijk staat deze ontwikkeling best aan. Op de eerste plaats zijn de jongens in de buurt, en op de tweede plaats zijn konfrontaties met rankuneuze beseigenaren op deze manier te vermijden.

Opmerkelijk is het dat het oordeel van de jury dit jaar kennelijk niet in goede aarde viel. Het pleit niet voor de mentaliteit van de jongens dat ze hun onvrede niet tijdens het bekendmaken van de uitslag maar pas daarna, door middel van twijfelachtige, hoe noem je dat ook al weer Nol, kenbaar maakten en zo afreageerden op de winnende groep. Aan de coaches zij gezegd dat het juryrapport niet voor niets voor het bekendmaken aan jullie wordt getoond, zodat ook jullie oordeel (indien unaniem) nog een rol kan spelen.

Van het grootste belang is echter dat de groepen zich realiseren dat een hut af moet zijn. Een hut, die naar de schatting van de jury, voor 90 % af is heeft een duidelijk voordeel (van 40 punten) op de veel mooiere, grotere en stevigere hut die slechts voor de helft (50 %) af is!

Het is aan de coaches (misschien in meerdere mate dan dit jaar het geval was?) om dat aan de groepen kenbaar te maken.

Dat boodschappen doen in etappes duidelijk voordelen biedt is reeds aangetoond. Indien zulks tijdens het bouwen van hutten geschiedt is het wel van belang dat de tijd die dat vergt nagenoeg gelijk is. En Toos, gezegend zijt gij voor het friet bakken. Wat een uitvinding. Maar of dat volgend jaar weer kan, tja, daar durf ik niks over te zeggen.

5.10 Bezoek opleiding

Altijd een ietwat strubbelig programmaonderdeel. Ik ben voornemens daar het volgend jaar duidelijke afspraken over te maken, zodat we allemaal een gelijkelijk aandeel in het entertainen van de allerkleinsten kunnen hebben. Behalve het noodzakelijke rondleiden over het kampterrein denk ik dan aan: een tocht langs de hutten, touwtrekken en dan uiteindelijk het zelf bouwen van een hut. De ervaring leert dat de mannen zichzelf ook vrij goed bezig kunnen houden, maar we kunnen natuurlijk niet toestaan dat jongens uit de opleiding worden bedreigd door huttenbouwende groepen.

5.11 Zwemmen

In deze paragraaf hebben we het zowel over het zwemmen op dinsdag als op zaterdag. In Bladel zijn de problemen wat betreft de plaats wat minder. Toch is het absoluut noodzakelijk tijdig te informeren naar openingstijden, vooral van binnenzwembaden in de omgeving. Van degenen die zijn meegeweest naar Eindhoven hoop ik te vernemen of het nuttig is voortaan per definitie op de terugweg naar Eindhoven te rijden. Indien de Tongelreep voor de jongens zeker zo aantrekkelijk is als elders is er geen enkele reden hen dat verzetje niet te gunnen.

5.12 Oudermiddag

Mijn advies: afschaffen. Waarom onszelf (en de jongens) elk jaar onnodig kwellen? De minder plezierige aspecten (zijn er wel plezierige aspecten) van de oudermiddag kwamen tijdens de zondvloed van dit jaar wel heel duidelijk aan het licht. Zo hinderde het mij bijzonder om tijdens onze graafwerkzaamheden van dinsdagmiddag van laatdunkende boeren op de achtergrond te horen: "Zunne ze wel oit un skup in d'r haand gehad hebben!?". Ik durf te konkluderen dat de weergoden het dit jaar zeer met ons eens waren: afschaffen die hap. In het onwaarschijnlijke geval dat er toch gezaghebbende stemmen opgaan om de oudermiddag te handhaven: wat mij (en de keukenstaf) betreft mag de oudermiddag gerust later beginnen- en eerder ophouden. En wat te zeggen van de suggestie om de oudermiddag te verplaatsen naar de avond? Ik konkludeer dat dit onderwerp 't volgend jaar beslist wel wat gesprekstof mag opleveren.

5.13 Kanarie en Kavia

Wat we het volgend jaar dus beren en bevers zullen noemen. Dit jaar heb ik voor het eerst bijgehouden hoeveel elke diersoort werd afgeroepen, maar vreemd genoeg bleef dis-kussie daarover geheel uit. Een extra waakzaam oog moet worden gericht op de lomtheid van grotere jongens. Het dunkt mij dat zij bij evident foul play beslist moeten worden gediskwalificeerd. De grensrechters

dienen hierop extra attent te zijn.

5.14 Douanespel

Wat een domme douanes dit jaar! Ik heb me zitten verkneukelen bij het aanhoren van de slinkse manieren die vooral de allerkleinsten gebruikten om de heren coaches om de tuin te leiden. Variërend van héél stil sluipen tot het net doen of je op de terugweg bent. Het douanespel vervult mij toch altijd nog met enige angst dat een jongen verkeerd loopt. Daarom dat surveilleren langs de terugroute naar mijn mening onontbeerlijk is. Op suggestie van verschillende coaches zullen het volgend jaar de douanes de ingenomen kaartjes inwisselen tegen een bon, op vertoon waarvan nieuwe kaartjes kunnen worden verkregen.

5.15 Volleybal

Wat mij, behalve de vossenjacht, van mijn eigen jongenskoorbalpartijen. Het meest is bijgebleven zijn de uren durende volleybalpartijen. Het viel mij dit jaar op dat het opgezette volleybalveld niet uitnodigde om een partijtje te spelen als toch even niets anders te doen was. Lag het te ver weg? In Bladel zijn de mogelijkheden voor een vast volleybalveld helaas nog minder, maar we zullen pogen er een te installeren. Over de uitvoering van de competitie durf ik natuurlijk niets te zeggen. Alleen hoop ik dat de scheidsrechter het volgend jaar de obscene gebaren achterwege laat.

5.16 Touwtrekken

Als geheide knaller die betrekkelijk weinig tijd in beslag neemt komt het touwtrekken in aanmerking als reserveonderdeel. Niet programmeren dus, maar uitvoeren als er een dood moment valt, bijvoorbeeld als een ander spel eerder is afgelopen, of als de barbecue niet zo lang duurt als voorzien. Overigens viel -in dat laatste geval, en wellicht ook vaker- een wandeling klaarblijkelijk ook bijzonder in de smaak. Iets om te onthouden!

5.17 Zeskamp

De zeskamp is een jaarlijkse tour de force van het vijfde coach team, en naar ik met genoegen meen te konstateren, nog steeds met stijgend succes. Alleen prefereer ik het volgend jaar, omwille van mijn stem een werkende megafoon. Bovendien wordt het tijd dat we een eigooispel bedenken, waarbij de kans dat eieren breken niet langer slechts denkbeeldig is! Overigens zijn andere suggesties natuurlijk ook van harte welkom.

Het is moeilijk om een aanvaardbare modus te vinden voor het verrekenen van groepen van ongelijke aantallen. Is de groep met minder jongens in het voordeel bij blindemannetje? En bij watergooien? Het dunkt mij dat in deze gevallen het oordeel van de scheidsrechter doorslaggevend is.

5.18 Barbecue

Een niet te versmaden programmaonderdeel, klaarblijkelijk bovendien geschikt om heimwee voorgoed te genezen... Na enkele bourgondische vreetfestijnen was onze 'byzantijnse' versie dit jaar een ware verademing. Op de uitvoering heb

ik verder geen commentaar, maar voor originele suggesties voor het volgend jaar heb ik best oor. Over wat te doen indien de barbecue vroegtijdig eindigt is hierboven reeds gesproken: bovendien is een wandeling goed voor de indigestie.

5.19 Vijfstedenspel

Met én zonder kombines blijft dit spel een bijzonder interessant hoogtepunt van ons programma. Dit jaar viel het aantal gesignaleerde wantoestanden bijzonder mee. Behalve een (door mij gesanktioneerde) inbeslagname van Nol hoorde ik weinig negatieve geluiden. Alleen betreurd ik het dat velen mijn thuisgemeente gedurende het hele spel hebben genegeerd. Het maken van nieuwe afspraken over het gedrag van politieagenten is wellicht nodig, maar ik betwijfel of dat nuttig effect zal hebben. In het geval van 'opstoppen' vind ik dat het gezag van de coach in de thuisgemeente deze problemen moet oplossen. Van mij moeten politieagenten in ieder geval altijd uit het zicht zijn. Wel moeten we het volgend jaar weer eens een gros sherriffsterren kopen.

5.20 Zweedsloopspel

Het Zweedsloopspel wordt jaarlijk exclusief bedacht en uitgevoerd door Hans. Het is een kort maar intensief spel, dat naar mijn indruk door de jongens zeer op prijs wordt gesteld. Over de uitvoering kan ik niet veel zeggen, omdat het Zweedsloopspel een van die gelegenheden is waarbij ik mij over andere taken kan kwijten. Wel konstateerde ik bij enige coaches vragende blikken over de vraag: "Wie kan er niet zingen?"

5.21 Indianenkwartetspel

Het indianenkwartetspel is een van de zeldzame spelen waarbij ik elke keer opnieuw van te voren weer denk: als dat maar iets wordt, en het altijd weer jammer vind als het afgelopen is.

Zoals Nol terecht al opmerkte hadden we 't vorig jaar al afgesproken het Indianenkwartetspel te verplaatsen naar het begin van de week om 'kombinevorming' met het oog op de stand tegen te gaan. Mijn suggestie is dan ook de zondagmiddag.

Zoals we dit jaar ontdekten herbergt het spel het gevaar van een voortijdige afloop, ofschoon zodra er om het spel gespeeld wordt en niet om de knickers het, zo lijkt het mij tenminste te bijzonder boeiend is. Een aktieve coach kan daarin een groot aandeel hebben, dunkt mij!

Onze vrees over het terrein (te dicht!) bleek overigens geen bewaarheid. Het terrein in Bladel biedt echter meer mogelijkheden.

Volgend jaar wel weer wat meer reclame voor indianenpakken in de kampspecial.

5.22 Kampvuur

Gelukkig dat Wilbert met z'n twister (iets wat het volgend jaar best eerder tevoorschijn mag komen!) uitkomst bood toen de kampvuurvoorbereiding ook al minder lang duurde dan andere jaren. De stopverfspelletjes (marathon!) kunnen hier echter

ook hulp bieden.

De kwaliteit lag dit jaar naar mijn mening hoger dan andere jaren, zowel wat betreft de liedjes (waarvan er minstens twee al vóór het kamp waren geschreven) als wat betreft het toneel.

De instant-uitvinding van het uitslag direkt bekend maken sloeg erg aan. Misschien dat de jury het volgend jaar ter verhoging van de spanning de punten na afloop van de onderdelen kan toelichten. Iets wat mij ook nuttig lijkt in het licht van sommige opmerkingen die ik op juryrapporten vind ("Puur lomp geweld", "Banaal taalgebruik" en andere). Maar al met al zie ik weinig reden om de kampvuurprocedure te wijzigen. Alleen zou ik het op prijs stellen indien bepaalde uitslagen (bonnen, sporttroffee) voortaan tevoren berekend zouden zijn, zodat ook alle coaches aanwezig kunnen zijn bij mijn magistrale redevoeringen.

5.23 Afbreken

En dan is het weer voorbij. De jongens zijn naar huis (of zwemmen op het moment bijvoorbeeld in Eindhoven) en de laatste resten van wat eens een jongenskoorkamp was moeten worden opgeruimd.

Hulde aan degenen die dit jaar dit karwei, inclusief het uithangen van de tenten, zo voortreffelijk volbrachten. Géén hulde aan de inladers der vrachtwagen. Op dit laatste na verliep alles zoals het hoort. Omdat enige coördinatie vereist is het voor mij soms tamelijk irritant dat bepaalde personen zich van tijd tot tijd onder het motto "ik weet het zelf allemaal veel beter" laten meeslepen door eigen initiatief. Ik noem geen namen, maar dat zijn natuurlijk de personen die (zo zit de maatschappij nu eenmaal in elkaar!) het volgend jaar niet meer zullen worden opgesteld.

Nog een laatste opmerking over de opslag van onze kampinventaris. Jeroen zal de mogelijkheden bestuderen om daar een andere ruimte voor te zoeken. De huidige opslagruimte is te klein om alle spullen overzichtelijk op te bergen. Hetgeen onder meer tot gevolg heeft dat inventarisatie moeilijk is, alsmede dat er door het jaar heen nauwelijks van kampspullen gebruik kan worden gemaakt. Een ruimte alléén voor onze spullen zou ideaal zijn. We zullen daar de komende tijd nog wel eens op terugkomen.

6 OVERIGE OPMERKINGEN

Voordat ik aan de konklusie toekom (die eigenlijk in de inleiding al is gegeven), rangschik in dit hoofdstuk alfabetisch een aantal onderwerpen van diverse aard. Ieder zal daar zijn eigen suggesties en grieven aan toe kunnen voegen, maar ik wens dan ook uitdrukkelijk te stellen dat deze lijst niet de pretentie heeft volledig te zijn.

6.1 Bidden

Ik weet niet of iemand van de vraag "Is bidden noodzakelijk of niet?" een discussiepunt wil maken. Ofschoon ik privé op dit terrein ook zeker niet overaktief ben, beschouw ik het bidden op het jongenskoor als iets vanzelfsprekends.

Naar mijn mening verliep het bidden op het kamp dit jaar buitengewoon goed. Over vragen als, met of zonder Onze Vader of wel of geen Heilige Cecilia bid voor ons (Cecilia is immers al lang niet meer heilig!) maak ik me allang niet meer druk: de uitval moet dat goedmaken. Ondanks veelvuldig verzoek ben ik niet van zins het avondgebed voor te bidden totdat de hele staf het met mij meebidt!

6.2 Bonnen

De bonnen zijn er om persoonlijke prestaties van de jongens te belonen. Als Hans het een prestatie vindt van Harald om te blijven (en dat is het toch ook), mag hij daar zeker bonnen voor uitdelen. Natuurlijk moeten we bedacht zijn voor uitlokking, waarin enkele jongens onverwachte kwaliteiten toonden, maar naar mijn mening mag elke bonn meetellen in de einduitslag; vrijwel elke bonn is immers verdiend. Doe je dat niet, en zet je de uitslag van de bonnen om in bijvoorbeeld 20,15,10 en 5 punten zal een gering verschil in bonnen een veel groter verschil in punten opleveren. Bovendien moet je dan de jongens de jongens met het meeste aantal bonnen individueel belonen (wat wellicht toch zou moeten!). Natuurlijk is een groep met meer jongens in het voordeel, maar de praktijk wijst uit dat dat over het algemeen geen invloed heeft op het aantal bonnen. De kunstgreep van Nol, om een groep tien bonnen meer te rekenen, viel bij het bekendmaken van de uitslag onmiddellijk door de mand. Niet meer doen dus.

Overigens moeten we niet overdreven zuinig zijn met bonnen. Dan immers ontstaan er grote verschillen tussen groepen onderling.

6.3 Aandenken

Daar gaat de alfabetische volgorde, maar vooruit! Om de jongens, zonder veel moeite een blijvende herinnering aan het jongenskoorkamp te kunnen aanbieden kunnen we wellicht het beste vanaf het volgend jaar weer terugvallen op de herinneringsplaat: een op naam gestelde oorkonde als aandenken aan de kampweek. Hoe en wat precies valt nog te bespreken!

6.4 Namen en naambordjes

De energie die enkele jongens altijd voor het kamp besteden aan het verzinnen van namen en vervaardigen van naambordjes zijn tot dusver nog nooit beloond. Is dat zinvol? Zo ja, dan zullen we daarover van te voren met de leiders afspraken over moeten maken.

6.5 Slapen

En dan vooral het slapen tijdens de eerste nacht. We kunnen onszelf blijven troosten met de gedachte dat er "dat nu eenmaal bijhoort", maar de jongens weten klaarblijkelijk nog niet wanneer genoeg genoeg is. Ik zou dus graag willen zoeken naar mogelijkheden om wantoestanden te beperken. Voor wat betreft de eerste nacht: ik ben er niet voor om tijdens de eerste nacht reeds raddraaiers te verwijderen (d  ar ben ik zowiezo niet voor, maar daarover direkt meer!).

Op de eerste plaats omdat je, zeker tijdens de eerste nacht niet kunt bepalen wie de grootste raddraaiers zijn, en op de tweede plaats omdat dat de eerste nacht geen enkel effect zal sorteren. Op zich kan ik voor de eerste nacht met geen enkele oplossing aankomen, dan dat ook de staf zich tijdig te ruste begeeft. Het is een opplezierige maatregel, maar zal in ieder geval inhouden dat de ergste geluidserupties achterwege blijven, zodat wie wil slapen kan slapen.

Het verwijderen van jongens uit slaaptenten is een ultimum remedium. Het geval Richard Vervoort toont aan dat dat, gezien de hierboven genoemde argumenten, eigenlijk nooit zin heeft. Maar laat ik dit vraagstuk koppelen aan:

6.6. Strafmaatregelen

Nogmaals: ultimum remedium, dat met terughoudendheid moet worden gebruikt. Anders ontstaan al licht Frans van der Steen situaties waarin de grootste herriemakers, na eerst de hele tent te hebben wakker gemaakt zelf de meest comfortabele nachtrust kunnen genieten.

Indien in voorkomende gevallen een kleine groep jongens anderen wakker houdt bied ik mij als vijfde koach het volgend jaar aan om deze knapen te verzamelen voor een nachtelijke wandeling. Misschien (maar dat betwijfel ik) is deze methode zelfs zaterdagavond al effectief, zodat we de koaches hun vroege nacht'rust' kunnen besparen!

Andere mogelijkheden: verplicht een half uurtje in de keukentent (zal onmiddellijk effect sorteren!) of de volgende dag verplichte afwasbeurten (bij voorkeur voor het reveille) of zelfs diskwalifikatie van programmaonderdelen. Wat we persé niet kunnen tolereren zijn: overlopen, insmeren met tandpasta en elke andere lichamelijke pijniging van andere jongens.

Overigens zal het 'uitsluiten' van barbecue dit jaar wel geen indruk meer maken, denk ik. Tenzij wij het volhouden!

6.7 Troffee's

Wat fijn dat we een kampbeker hebben, een pastoor de Jong wisseltroffee (voor de sportdag) en een playbackbeker. Behalve de eerste waren ze geen van allen op het kamp aanwezig. Goed dat de nieuwe Cabatroffee door de Caba zal worden gedistribueerd. Misschien dat iemand anders zich het volgend jaar over de andere troffee's kan ontfermen?

6.8 Trompet

Aangezien Hans, en misschien ook Nol, zichtbaar (of beter: hoorbaar) talenten hebben wil Jeroen het instrument misschien wel een keertje enkele weken uitlenen. Dat zou overigens ook in zijn eigen belang kunnen zijn; het zou in ieder geval makkelijk zijn indien meerdere stafleden de kunst van het trompetspelen machtig zouden zijn.

Overigens funktioneert de bel als verzamelteken ook goed. Het Il Silenzio kan voortaan beter kort na het slapen gaan (van de jongens, niet van de staf) klinken, en wellicht op een dergelijke afstand van de slaaptenten dat er in ieder geval niemand wakker van kan worden.

6.9 Tijdschriften

Een uitvinding, zonder meer, die kollektie oude Donald Ducks, sportbladen en stripboeken die altijd in de omgeving van de eettent aanwezig was. Een kollektie die zeker mag worden uitgebreid. Misschien is het zelfs geslaagd enkele tweedehands-gezelschapspelen op de kop te tikken. Mens-erger-je-niet, stratego, kaarten. En nu we het toch over kaarten hebben: ook het experiment om de oudste jongens wat te laten kaarten terwijl de jongsten zich naar bed begeven vond ik zeer geslaagd, en dus voor herhaling vatbaar.

6.10 Vervoer

Profielschets van een toekomstig kampeider: vrijgezel óf gehuwd met een niet-in-bezit-van-rijbewijs-zijnde echtgenote, en zelf in het bezit van een niet splinternieuwe auto. Want zo zonder vervoer kwam meerdere malen bijzonder slecht uit. Ik heb Hans al gekomplimenteerd met zijn vervoerschema, maar ik hoop dat we het volgend jaar weer op eigen kracht kunnen rijden. En dat geldt zeker voor de dinsdagmorgen!

Overigens voel ik mij als voorzitter van het jongenskoor bijzonder gegriefd door het feit dat twee gloednieuwe automobielen te goed waren om op het jongenskoorkamp worden ingezet, en niet om een horde Cabanen over de Pérépherique te transporteren. Persoonlijk acht ik het tweede een veel groter risico. Maar als koördinator van de Caba ben ik daar weer wel bijzonder blij mee!

6.11 Voorlezen

Om pedagogische redenen hecht ik persoonlijk grote waarde aan het voorlezen in de slaaptent. Ik meen ook te bespeuren dat ook de jongens dat zeer waarderen. Zelf betreur ik het dat niemand van mijn aanbod om ook een keer voor te lezen gebruik heeft gemaakt. Maar dat kunnen jullie het volgend jaar goedmaken!

7 KONKLUSIE

En zo kom ik dan na vele pagina's tot een voorspelbare konklusie. Het jongenskoorkamp heeft, in de vorm waarin het thans is gegoten, zichzelf levensvatbaar bewezen. Er is naar mijn mening geen aanleiding om aan opzet of organisatie in grote lijnen iets te veranderen. Het is de routine die ons naar al die jaren zo eigen is geworden, die maakt dat we met steeds meer plezier op elk jongenskoorkamp terug kunnen kijken. Wat mij betreft is het slechte weer al weer vergeten, en blijft slechts over de herinnering aan een geslaagd jongenskoorkamp. We zeggen zo vaak dat je dit werk graag moet doen om het vol te kunnen houden. De enthousiaste inzet die ik bespeur bij al mijn mede-stafgenoten maakt dat ik ook op dit punt alleen maar bijzonder positief ben. Er is dan ook, denk ik, op het personele vlak weinig wat wijziging

behoeft, al was het maar omdat daardoor een groot stuk van de routine die het kamp zo aangenaam maakt, verloren zou gaan.

Ik zou willen besluiten door ieder van jullie hartelijk te danken voor zijn of haar inzet, die het ons allemaal mogelijk maakt deze omvangrijke operatie elk jaar weer tot een goed einde te brengen.

We moeten streven naar perfectie in de wetenschap dat dat een illusie is, maar ik denk dat de reacties van jongens, ouders én stafleden in dit opzicht toch boekdelen spreken. Ik ben me er van bewust dat er zelden in dit land een nota werd geschreven met zo'n positieve kijk op het beschreven onderwerp. Misschien dat ik er daarom met zoveel plezier aan heb gewerkt.

En ik hoop van harte dat jullie allemaal mijn konklusie kunnen onderschrijven, en van zins zijn én blijven om met elkaar het jongenskoorkamp van 1988 tot een zelfde goed, en wellicht beter einde te brengen. En wat mij betreft duurt het nog minstens vijf jaar voor dat devolgende nota over dit onderwerp verschijnt.

Bourg-sur-Gironde
augustus 1987

Anton Neggens